

Лютий

Доля Прометей

Душі ніхто не бачить, а чує не кожний...

Страшно жити в зрадливому світі.

Хто не жив посеред бурі,

Той ціни не знає силі,

Той не знає, як людині

Боротьба і праця милі.

І ти колись боролась, мов Ізраїль,
Україно моя! Сам Бог поставив супроти тебе силу невблаганну сліпої долі.
Оточив тебе народами, що мов леви в пустині, рикали, прагнучи твоєї крові.

Як я умру, на світі запалає покинутий вогонь моїх пісень, і стримуваний племінь засіяє, вночі запалений, горітиме удень.

До 140 річниці з дня народження Лесі Українки

Доля дуже рано навчила Лесю Українку мужності. Вона змушена була змагатися з тяжкою хворобою, що вразила її ще в дитинстві, зробила недосяжною її блискучу музичну кар'єру і мучила поетесу всі подальші роки. Проте оця ще дитяча зневага до фізичного і душевного болю супроводжувала Лесю Українку все її життя. Духовна міць фізично недужого тіла, властива Лесі Українці, наснажувала і її творчість. Потрібна була неабияка мужність, щоб, всупереч тиску влади, писати про кривди рідного краю. «І все-таки до тебе думка лине, мій занапащений, нещасний краю...» Патріотичний мотив один з найчастіших у поезії Лесі Українки. Її любов до України не можна навіть і порівнювати з тими зітханнями, які були такими популярними серед частини української інтелігенції. За глибоким переконанням поетеси, лити сльози над українським безталанням — це ще не велика послуга для краю. «Що сльози там, де навіть крові мало!..» У Лесиному розпорядженні було не так багато засобів для боротьби. Але в неї було пристрасне слово, яке кликало до боротьби.

